

IN MEMORIAM

EDHEM DILIĆ

Svaki odlazak nekog od naših kolega ispunjava nas žalošću, ostavlja prazninu i gorčinu u svima nama i osjećaj da smo mogli učiniti još mnogo više i bolje i proživjeti još mnoge drage, zajedničke trenutke.

To posebice vrijedi u slučaju kada netko nenadano i brzo ode, netko s kim smo još juče radili na promicanju zajedničkih profesionalnih i drugih zadataka, s kim smo drugovali, veselili se, da bi neshvatljiv usud učinio svoje i zauvijek nas rastavio.

Kolega i prijatelj Edhem Dilić napustio nas je tiho i nenadano 3. travnja 1982. godine u Velikoj Gorici. Otišao je iz naših redova nakon duge i opake bolesti, ali za sve nas koji smo s njim surađivali i drugovali neshvatljivo brzo i iznenadno.

Edhem je rođen 10. srpnja 1938. godine u Zagrebu u radničko-obrtničkoj obitelji. Osnovnu školu pohađao je u Iloku, a gimnaziju u Zagrebu i Bačkoj Palanci. Na Pravnom fakultetu u Zagrebu diplomirao je godine 1962. Nakon kraćeg boravka i zaposlenja u »Iteksu« u Iloku na pravnim poslovima, došao je u Zagreb gdje se kao kriminolog zapošljava u Uredu za kriminološka ispitivanja Republičkog sekretarijata unutrašnjih poslova SRH. Ubrzo prelazi u Odjel za sociologiju sela tadašnjeg Agrarnog instituta i u toj sredini, koja se institucionalno transformirala u SOUR za sociologiju sela Instituta za ekonomiku poljoprivrede i sociologiju sela Poljoprivrednod fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, te kasnije u Centar za sociologiju sela, grada i prostora i kasnije u današnji IDIS, ostao sve do svoga kraja.

Edhem je izabrao znanstvenoistraživačku karijeru, poziv sociologa-istraživača, kao svoj životni put. Svoj životni poziv obavljao je znalački i strpljivo, s posebnim senzibilitetom za rješavanje problema koje sobom nose empirijska sociologijska istraživanja. Imao je istančan nerv za uočavanje bitnih dimenzija problema s kojima se susretao, a solidna metodološka naobrazba koju je stalno kultivirao i dovodio do perfekcionizma omogućila mu je da plodno i umješno integrira teorijsku i empirijsku komponentu sociologijskog istraživanja. Uspješno je nadilazio razinu suhog empirizma i teorijski zavodljivog ali činjenično nefundiranog sociologizma. Svoje najveće rezultate postigao je na području empirijske sociologije, u oblasti sociologije sela i sociologiji omladine. Bio je i publicistički plodan. Samostalno ili u koautorstvu objavio je sedamdesetak znanstvenih i stručnih radova, članaka, osvrti, informacija i prikaza. Posebno bih istakao tri monografije:

— Društveni položaj i orijentacija seoske omladine 1971,

- **Seoska omladina danas** (rezultati istraživanja u SR Hrvatskoj) 1977, gdje je redaktor i glavni autor i
- **Mješovita domaćinstva i seljaci-radnici u Jugoslaviji**, 1980, gdje je koautor i jedan od redaktora knjige.

Problemski je zahvatio i pisao o mnogim temama: o aspiracijama, profesionalnoj orijentaciji i društvenoj i prostornoj pokretljivosti seoske omladine, o mješovitosti individualne poljoprivrede te mjestu seljaka-radnika u suvremenoj poljoprivredi, o širenju inovacija u seoskim sredinama, o društvenim promjenama u selu, o tipologiji seoskih domaćinstava i drugom.

Ostala je, na žalost, nezavršena njegova doktorska disertacija pod naslovom »Omladina i političke i socijalne promjene u suvremenom društvu«. Poznavajući njegovu egzaktnost, kritičnost i smisao za identifikaciju bitnih pitanja, kao i poznavanje problematike omladine, velika je šteta za našu sociologiju što svoj rad nije uspio završiti.

Kolegu Dilića krasile su mnoge vrline — bio je druželjubiv, okupljao je mlade kojima je pomagao i podsticao ih u radu. Imao je smisao za timski rad i mnogo je komunicirao s kolegama i prijateljima. Nesebično je pomagao koliko je god mogao — malo je tražio zauzvat.

Vjerujem da ćemo ga svi mi, kolege i poznavaoци, trajno pamtiti i rado ga se sjećati.